Lupul turbat

C. S. Cristophe

Lupul turbat

LUPUL TURBAT

de C. S. CHRISTOPHE

I.

La o parte de strada, în care locuiau cei doi băieți, se găsea un lac, înconjurat cu păpuriș. În realitate, nu era decât o mlaștină, mică și pe jumătate seacă, pământul din jurul ei era moale, în care picioarele se afundau cu ușurință.

Cei doi băieți, despre care vorbeam, nu se cunoșteau, ci locuiau față în față, pe aceeași stradă, pe care o străbăteau de multe ori, pe când priveau amândoi la mica oglindă din capătul străzii, dar nu-și vorbeau niciodată. Nu cunoșteau nici să fixeze apa murdară și urât mirositoare sau să pătrundă sborul vre-unui fluture.

Unul dintre ei se numea Werner Wolf, iar celălalt Bertram Müller. Werner venea în toate zilele cu cari nu se prea împăca bine. Era cel mai puternic dintre camarazii săi și dușmanii lui preferau soldățeasca să-l ocolească. Aceasta nu însemnează că Werner era un băiat rău. Din contră, îi plăcea să-și ajute pe cei slabi, dar din când în când își permitea să facă și câte o șmecherie. Lucrul acesta îl cunoșteau nu numai profesorii, dar și părinții.

Tatăl lui Werner era un contra-maestru într'o fabrică de avioane. Werner îl vizitase în deseă rânduri în atelierul lui. Îi văzuse supraveghind, asemenea mod sovaiu, o întreagă oștă de lucru. Mașini mari și lucioase, ca niște monștri cenușii, duduiau din toate puterile, umplând mirosul plăcut al uleiului ars. Lucrători îmbrăcați în salopete albastre se învârteau în jurul mașinilor, montând fără încetare piese de avion și nelăsând din ochi lucrul lor, de care depindea viitorul și siguranța Statului.

Tatăl lui Bertram era un major-instructor al aviatorilor. Era un bărbat care plăcea dela prima vedere, prin statura lui înaltă și voinică. Sgârcit la vorbă, asemenea

oamenilor cari poartă o mare răspundere, cu ochii scânteietori, totdeauna ras proaspăt, domnul Müller era tipul perfect al ofiţerului german.

Când trecea pe stradă, îmbrăcat în uniformă, toţi copiii rămâneau tăcuţi, privindu-l: „Oh, câte decoraţii avea pe pieptul lui! Puţine, dar avea! Şi ce mers sprinten!"

Bertram admira aceste semne de distincţie cu veneraţie, atunci când tatăl lui îi dădea voe să cotrobăiască în caseta din lemn sculptat, în care acesta din urmă şi le păstra. Era mândru de părintele său şi aştepta cu nerăbdare clipa, când va avea şi el asemenea podoabe de vitejie.

Dar să revenim la băieţii noştri.

Era o zi călduţă. Soarele îşi oglindea razele lui pe suprafaţa lacului şi băieţii profitară de această renaştere a naturii pentru a se îndrepta spre colţul lor preferat. Bertram se opri pe marginea lacului şi-şi pierdea timpul aruncând pietricele în apă. Acest joc îl distra atât de mult, încât nu observă apropierea lui Werner. Apa se desfăcea în cercuri largi, lăsând pietrele să se cufunde uşor spre fundul negricios... Deodată, un strigăt de ajutor îl trezi din visare. Dintr'o săritură, Bertram fu în picioare şi ajunse la timp, pentru a-l apuca pe Werner, care urmărind o salamandră, alunecase în stufăriş. Bietul băiat lupta din răsputeri să-şi tragă piciorul din nămolul văscos şi cine ştie ce s'ar fi întâmplat, dacă Bertram nu sosea în ajutorul lui, în ultimul moment!

Bertram făcu o sforţare şi-l trase afară. Dar Werner îşi mişcă din nou greşit piciorul şi se afundă şi mai mult în pământul moale. Bertram nu-şi pierdu cumpătul. Se opinti şi prinzându-l pe băiat de părul lui blond, trase cu putere. De data aceasta, isbuti. Îl salvase. Fără să-i spue vre-un cuvânt, îl apucă de braţ şi-l duse la el, acasă, aşa cum era: plin de noroiu, cu părul răvăşit şi cu groaza întipărită în ochii lui albaştri şi nevinovaţi.

Werner se dezbrăcă şi se spălă, ajutat de Bertram. Micuţa cameră, pe care băiatul o locuia, nu avea decât un lighean şi cu toată timiditatea lui, Werner, băiatul nu-l slăbi din ochi până când nu-l văzu din nou curat şi prezentabil.

Mama lui Werner era severă, mult mai severă decât tatăl lui. Avea ochi albaştri şi căpătă păreri pe cineva, se părea că vrea să pătrundă în adâncurile sufletului

Își iubea copilul, dar prin severitatea ei, căuta să-i dea o educație aleasă. Tatăl însă era mai liniștit, prin faptul că știa că soția lui își îndeplinea misiunea de mamă și educatoare cu prisosință.

Ah, ce ceartă ar fi primit Werner, dacă mama lui ar fi aflat că el căzuse în noroiul mlaștinei, pe când voia să prindă o salamandră — și pe care n'o prinsese!

Iată pentruce Bertram se apucase să spele hăinuța celui salvat. Dar el nu avu timpul necesar, căci mânerul ușii fu scuturat cu putere. O voce de femee, oarecum mirată, striga:

— Bertram, ce s'a întâmplat? De ce te-ai încuiat? Deschide imediat!

Cei doi băieți schimbară o privire. Bertram era obișnuit să asculte. Mama lui era așât de blajină, încât majorul se supăra deseori, când găsea că nevasta lui nu-și pedepsește îndeajuns fiul. Ochii ei erau plini de bunătate, iar surâsul îngăduitor. Bertram o iubea foarte mult și niciodată nu voia s'o supere. Și nici de data aceasta, nu a că se îndreptă spre ușă și o deschise.

— Dumnezeule, exclamă doamna Müller făcând un gest de scârbă. Deschide imediat fereastra! Pentru numele Domnului, de unde vine mirosul acesta îngrozitor?

Dar când observă hăinuța din ligheau și pe Werner, care tremura din toate mădularele, ochii ei se luminară și continuă:

— Doamne, poți să răcești! Puneți o haină de-a lui Bertram și dă-mi toate lucrurile tale, ca să le curăț.

— N'a fost Maria aici, spuse Bertram. Deaceea m'am gândit să... eu... le spăl singur...

—Dă-mi-le repede! zise blonda și svelta femee cu energie.

Ea luă pachetul cu îmbrăcămintea murdară și vădi și dispăru din odae.

Totul se va aranja, spuse Bertram lui Werner cu convingere, când Werner părăsi casa îmbrăcat în hainele celuilalt.

Din ziua aceea, prietenia celor doi băieți deveni și mai strânsă. Werner Wolf începu să vizităze casa împărtului din ce în ce mai mult și bătrânul oștean, simpatizându-i băiatului, pentru felul lui sincer și deschis, se bucura în suflet că fiul lui își găsise un bun prieten. Din când în când, Werner ieșea din liniștea lui și în complicitate cu Bertram comitea câte o trăsnăiță,

lucru care-l făcu pe fiul majorului să-i poreclească „Lupul turbat". Și această poreclă îl rămase și după ce-și luă brevetul de pilot.

Dar într'o bună zi, Werner, care era prea impulsiv, comise o faptă urîtă, care supără oarecum pe tatăl lui Bertram. Bătuse un coleg de școală, care-i aruncase ghiozdanul în cap, ca în glumă.

— Îmi pare rău, dar nu te pot invita mâine la mine, spuse o căpitănoaică în fața lui Werner. Tata mi-a interzis cu desăvîrșire.

— De ce să mă inviți? Ce e mâine?

— Ziua mea de naștere. Am poftit mai mulți băieți și aș fi avut rău fără și tu, dar tot supărat pe tata.

— **Cine trebue** să vină? întrebă Werner puțin mâhnit.

— Doi băieți din clasa mea, răspunse Bertram. Am copiat de la unul problemele de matematică și a trebuit să-l invit. Celălalt e fiul unui cofetar.

Sosi și ziua, când Bertram împlinea cincisprezece ani. Tatăl îl obligă să se scoale mai devreme, cu să aibe timp să se îmbrace și să la gustarea de dimineață împreună cu părinții. Masa era acoperită cu tot felul de bunătățuri. Mama și Maria erau toți. Bertram, știecă ochii mereu, dar Bertram se făcu că nu le observă, cu toate că și sufletul lui era oarecum străbătut de absența prietenului său. După ce termină cu cafeaua cu lapte, el luă o carte ce trata despre aviație — un dar al unchiului său — și începu să citească. Era singurul mijloc ca să uite.

După școală, el luă masa cu părinții săi și cu cea mai mare grabă și se pregăti să-și primească oaspeții. Prima fu o mătușă bătrână, care-i aduse ca de-obicei un tort făcut de ea și care niciodată nu-i plăcuse lui Bertram. Urmară apoi câteva rude și fiecare îi dărui fie un serviciu de ceai, fie un pahar pentru bere. Toate aceste vizite, Bertram le primise cu indiferență și doar când auzi sunând soneria, fața i se înbujoră de bucurie. De-abea acum începea sărbătorirea lui!

Cel care sunase era primul dintre colegii lui, fiul cofetarului. Acesta îi aduse o cutie cu tot felul de instalații electrice. La vederea acestui dar neașteptat, Bertram bătu din palme fericit. Acum, el putea să-și instaleze în fiecare cameră câte-o sonerie sau câte-un telefon! Ce bucurie!

Un nou țârâit, îl făcu pe Bertram să se repeadă la ușă. Era colegul, care-i strecura din când în când caietul

de matematică pentru a-l ajuta. De fapt, lucrul acesta nu e prea permis, dar care profesor nu-şi copiază teza sau vre-o problemă în tinereţea lui?

Noul venit îl aduse şi el un cadou: o carte de astronomie. Într'o zi, Bertram îi spusese că dacă împrejurările îl vor împiedica să re fiică aviator, atunci el se va face astronom. Şi camaradul său nu-l uitase.

Dar în momentul în care Bertram luă cartea în mână, aşeză mână pentru a treia oară.

— Cine poate fi? exclamă Bertram surprins şi alergă în vestibul urmat de Maria. Deschise uşa şi rămase cu braţele căzute când îl văzu pe Werner. Şi, Dumnezeule, ce ţinea el în mână? Un pachet de o mărime uriaşe!

— Ce s'a întâmplat? Ce ai acolo? bâlbâi Bertram mirat şi în acelaş timp îngrozit, căci Werner era plin de sânge pe mâini.

— Eu... am vrut...

— Uf, într'o clipă, spuse mama care între timp se dumirise de ce. Dar, Dumnezeule, ce ai în acest pachet enorm?

Cu ajutorul celor aflaţi în casă, monstruosul co'et fu tras în cameră. Ochii tuturora scânteiau de curiozitate. Cu mâinile tremurânde de emoţie, Bertram începu să desfacă sfoara ce lega pachetul. Şi când ultimul învelis fu îndepărtat, un „Oh!" prelung şi multiplu se auzi în cameră.

În faţa micei societăţi apăru un model pe deantregul terminat al unei avionete, pe care Werner o lucrase singur.

Bertram rămase timp de câteva clipe nemişcat, privind minunea capo-d'operă.

— Dar, spuse el înfiorat, eu nu pot primi aşa ceva, Werner. Toldeauna mi-ai spus că lucrezi la acest avion numai din plăcerea de a-l avea.

— Da, recunosc eu intenţia mea, răspunse Werner cu faţa roşie, dar tu eşti prietenul meu şi... eu... vreau să-ţi dăruesc.

În cameră, se făcu tăcerea cea mai desăvârşită. Cuvintele „tu eşti prietenul meu" trezeau în sufletul lui Bertram un ecou de nelăgăduit. Fiecare îşi dădea seama de strânsa prietenie ce-i lega pe cei doi băieţi.

Toată seara, Bertram nu făcu altceva decât să-şi admire neaşteptatul cadou. Se hotărâse să-şi boteze avioneta cu numele de „Werner", iar botezul să aibă loc a doua zi dimineaţa.

După plecarea invitaților, soții și majorul deja servit.

— Cum? strigă el, când află despre vizita lui Werner. Ți-ani spus doar că acel vagabond n'are ce căuta în casa mea!...

— Greșești, scumpul meu, îi întrerupse soția lui. Werner nu e chiar atât de rău, după cum crezi tu. În afară de aceasta l-am auzit pe Bertram spunându-i lui Werner: „...n'am avut permisiunea să te invit de ziua mea..."

— Și ce-a răspuns celălalt? făcu majorul supărat.

— A spus o singură frază: „Dar sunt prietenul tău!" Nimic altceva.

— Așa? făcu majorul cu vocea puțin îndulcită. Și acesta ce este?

El aruncă o privire mirată asupra ustensilei, pe care Bertram o pusese într'un colț al ochiului. Bertram își cunoștea tatăl. Știa că furia îi trece tot atât de repede, după cum isbucnește, așa că răspunse fără nici o teamă:

— E darul lui Werner Wolf.

În vocea lui apăruse o oarecare mândrie. Majorul luă aparatul în mână și-l privi câtva timp cu atenție.

— Frumos lucrat, murmură el, ca pentru sine. De unde a învățat să facă așa ceva?

— În timpul liber, el frecventează un atelier de aeronave, răspunse Bertram repede. E în anul doi.

Majorul nu răspunse, dar în ochii lui apăruse o strălucire de satisfacție.

II

Duminecă săptămâna, chiar luni, majorul începuse să vie acasă din ce în ce mai târziu și pe fața lui se putea vedea o extremă încordare. Această încordare se vedea nu numai la el, ci la toți oamenii, cari își dădeau seama că se pregătește ceva și că în curând Patria își va chema voluții săi pentru a fi apărată.

Pentru băieții noștri această neliniște trecu neobservată. Într'o zi, Bertram întâlnindu-și prietenul, îi spuse:

— Tatăl meu are acasă un revolver militar. De unde-l are, nu știu, dar i-am văzut acum o săptămână pe birou. E o armă foarte frumoasă și zilele trecute n'am uitat cum funcționează.

— Ai tras cu acest revolver? întrebă Werner, cu ochii plini de curiozitate.

Bertram râse.

— Nu, căci aș fi primit o bătaie bună, dacă tatăl meu ar fi aflat că am umblat cu el. Afară de aceasta, arma nu era încărcată.

— Nu e nimic, răspunse Werner. Voi ști să fac rost de gloanțe. Dacă vrei, vom merge pe dealul de alături. În câteva zile, vom învăța să tragem ca cei mai buni soldați.

— Nu cumva?... Nu, Werner, nu se poate...

Dar băiatul îl întrerupse:

— Nu-ți face griji. Tatăl tău nu va afla nimic. Eu mă oblig să fac rost de gloanțe, iar tu să aduci revolverul.

— Nu, replică Bertam energic. Nici nu mă gândesc să fac așa ceva!

— Oh! făcu Werner râzând și privindu-și prietenul ironic, n'aș fi crezut că ești așa de fricos.

— Eu, fricos? strigă fiul majorului. Deă mai repeți odată acest cuvânt, atunci...

— Ei bine, — și Werner făcu un gest de indiferență, — n'ai decât să faci cum vrei.

Trecură câteva zile. Într'o Sâmbătă seara, părinții lui Bertram fură invitați la niște prieteni și băiatul rămase singur acasă. La început, el privi pe fereastră. Căuta prin acest fapt să-și omoare plictiseala. Deodată, tresări: o figură, stând de cealaltă parte a străzii, îi făcea semne. Să fie oare Werner? Da, desigur, nu putea fi decât Werner Wolf!

Bertram deschise brusc fereastra și-i răspunse la chemare. După câteva clipe, Werner era la poartă.

— Deci ești în casă? îl întrebă el pe Bertram. Afară e atât de plăcut!

— Nu pot ieși, răspunse celălalt clătinând din cap. Părinții sunt plecați de-acasă. Vino mai bine tu înăuntru.

— Și când se întorc? întrebă Werner prudent.

— N'am nici o idee. Ce vrei să faci?

Werner indică cu degetul cabinetul de lucru al majorului.

— Oh, am avea cel mai bun prilej să încercăm revolverul tatălui tău, spuse el.

— Nici să nu te gândești la așa ceva! îl repezi Bertram fără cuvânt.

— Dar ce să-l văd, îmi dai voe? făcu celălalt surâzând.

— Să-l vezi?... Bertram se gândi o clipă, apoi continuă: Dar e încuiat în sertar și eu n'am cheia.

— La ce să-ți frământi capul cu asemenea dificultăți? râse Werner. Sunt sigur că cheia dela biblioteca ta se potrivește de minune în broasca sertarului, unde spui că-și ține tatăl tău armele.

Și înainte ca Bertram să-și dea seama ce face, cei doi băieți se găsiră în biroul majorului. Încercară, rând pe rând, toate cheile aflate în casă, dar nici una nu se potrivea.

— Ți-e frică? întrebă Werner deodată, ridicând obrazul palid al prietenului său și ochii lui neliniștiți.

— Frică? Nu! replică celălalt. Dar mi-e rușine de ceeace vrem să facem.

—N'ai decât să-ți faci inimă rea, murmură Werner, dar în clipa aceea, auzi cum cineva descuie ușa dela intrare.

— Tatăl meu!... bolborosi Bertram înnecat. Pentru Dumnezeu, s'o ștergem de-aici!...

Cei doi ieșiră din cameră și se așezară pe scaune, ca și cum nimic nu s'ar fi întâmplat. Majorul tocmai intra.

Dun niut aceea, Werner Wolf fsi schambă purtarea

față de Bertram. Se înălnea cu el dar Bertram sau i că prieteri ai săi nu mai era aceias

Era mai rezervat și cand Bertram aducea vorba despre lauda sa, dand lui Werner aceasta o satisfacere de cuviință

III.

[illegible] en reprezentanta Orizontul politic devo- [illegible] Fulger-ului [illegible] de [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

să fiu un soldat

simplu !

[illegible]

[illegible]

[illegible]

IV

[illegible]

[illegible]

[illegible]

dut în gândurt

cunoscut și altă dată

cunoscut de mult,

auzită colecțiuna

cele câteva bombe

puda

peuple heureux. Du désespoir se [illegible] ainsi de [illegible] Eux [illegible] lipeau au nu? ...

[illegible] [illegible] [illegible] [

Pasărea neagră zbură ca o săgeată, urmărită cu privirea de cei rămaşi pe pământ. Era mesagerul lor să'l ducă la soare că e un erou.

In câteva minute s'e avionul depăşi primele linii duşmane. Trăgătorul din faţa lui Müller privea cu încordare în jos. Nu se vedea nici un avion duşman. Fără întâmplă

o vizită germană.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

tui nostru?

o prim grau de rapt

cui paduri?

pac, de fiecare cracă, Werner înainta cu repeziciune. Nu trebuia să piardă timpul. Putea fi descoperit de inamic și atunci totul era pierdut.

După zece minute de drum nebunesc, Wolf ajunse la luminiș. Dintr'o singură privire, el recunoscu avionul comandantului său. Era distrus în mii și mii de bucăți, iar la câțiva metri de el, un corp omenesc era lungit pe față.

Inima sub-ofițerului începu să bată cu putere. Se apropie prudent și întoarse corpul. Nu era al majorului, ci al trăgătorului, camaradul lui de formație, care-și făcuse astfel datoria către Führer și Patrie.

De comandant, nici o urmă. Încet și cu precauție, Werner străbătu din nou distanța, dar înapoi. Deodată, un zgomot suspect, îl făcu să pună mâna pe revolver și să-și aplece trupul înainte. Era oare înconjurat de inamic? Zgomotul încetă, dar Werner nu se lăsă înșelat. Cu revolverul în mână el alergă spre avion. Dar pe la jumătatea drumului, se opri. Un geamăt prelung venea din apropiere, din pădure. Dacă era Müller?

Cu corpul curbat, el intră pentru a doua oară în pădure. Nu trebui să caute prea mult: zări parașuta abandonată și înțelese totul.

Dintr'o săritură, Werner ajunse la comandantul său. Era fără cunoștință. Ochii îi erau închiși. Mâna dreaptă strângea convulsiv un revolver.

— Domnule major, murmură Wolf în urechea lui Müller, domnule major, sunt aici! Sunteți rănit?

Sub-ofițerul își așeză superiorul de umăr. Müller făcu o strâmbătură de durere și deschise ochii.

— Wolf, tu aici? spuse el încet.

— Domnule major, replică Werner grăbit, puteți merge? Dar repede, căci putem fi descoperiți de inamic. Avionul ne așteaptă!...

— Ne așteaptă? reluă comandantul, ca și cum n'ar fi înțeles. Genunchiul și-și atinse rana cu mâna.

— Du-te, hai! repede, murmură el nervos. Lasă-mă aici, căci eu... hai, du-te!

Werner tăie centura parașutei.

— În nici un caz, singur. Vă iau cu mine!

Și fără să mai adauge vre-un cuvânt, el își apucă superiorul și aşezându-l pe umăr, traversă pădurea. Sudoa-

rea îi curgea pe față în broboane mari, ar[illegible] vinele de[illegible] tâmple i se umflaseră.

Și această noapte, pe care o petrecuse în condiții atât de tragice, va fi pentru tânărul subcolier o veșnică și plăcută amintire.

SFÂRȘIT —

Colecția AVENTURI PE MĂRI ȘI...
publicațiune periodică — apare la...
Proprietar: „EDITURA PODEANU"

LUPUL TURBAT

C. S. CHRISTOPHE

6

BIBLIOTECA TURCIREA DEL PERSONALĂ

Traducere [illegible]
de
G. IULIAN.

Editura „PODEANU" — Smârdan 8 — București

Recenzat: Decembrie 2012
Arhiva BAVC
Bună de tipar 25, 1912

CITIȚI

COLECȚIA

AVENTURI DIN TOATA LUMEA

AVENTURI ȘI CĂLĂTORII EXTRAORDINARE

AU APĂRUT:

1. MUNȚII IN FLĂCĂRI
de Karl Mayr
2. NORDUL SĂLBATEC
de J. O. Curwood
3. SPIONAJ IN CHINA
de E. Salzmann
4. INSULA GROAZEI
de S. L. Packard
5. PRINTRE BANDIȚI
de J. O. Curwood

SUB TIPAR:

6. COLIERUL SFÂNT
de Jean Normand
7. TARZAN
de Edgar Rice Burroughs

ITURA POCEANU
VESTIRI DE RĂSBOIU

AVENTURI de RĂSBOI

ENTURI de RĂSBOI

Copoii mărilor
AVENTURI de